

EXO

La biologia mai no ha estat tan sexy

Jordi Olloquequi

laGalera

Amb el suport de Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Primera edició: octubre de 2014

Il·lustració de coberta i interior: Lorena Carvalho

Disseny de coberta: Damià Mathews

Maquetació: Adriana M. Vila-Abadal

Edició: Marcelo E. Mazzanti

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2014, Jordi Olloquequi, pel text

© 2014, Lorena Carvalho, per les il·lustracions

© 2014, la Galera SAU Editorial,
per l'edició en llengua catalana

**El Dr. Jordi Olloquequi és docent i investigador
de la Universidad Autónoma de Chile**

la Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona
www.lagaleraeditorial.com

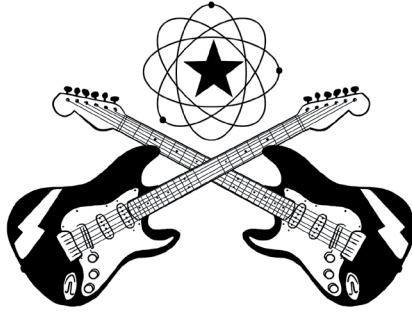
Imprès a Liberdúplex
Ctra. BV-2249, Km. 7,4
Pol. Ind. Torrentfondo
St. Llorenç d'Hortons

Dipòsit legal: B-18.026-2014

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-4996-8

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

1

EMISSIONS LLUNYANES

Els estels tenien d'or el cel violeta. Semblaven milions de llums que s'haguessin encès alhora, per donar pas a una tènue resplendor que acabaria per brillar com fars enmig de la nit infinita.

En Ziggy es va acomodar al seu llit. Li agradava tant mirar el firmament que els seus pares li havien cedit el pis superior de la casa, el sostre del qual era de vidre.

Per fer habitable aquell espai, va caldre desprendre's de tot el que s'emmagatzemava en aquelles golfes des d'abans de néixer ell. Els seus pares van vendre o bescanviar tot el possible amb els veïns de la colònia.

La jugada li va sortir rodona a en Ziggy, que es va poder traslladar al seu observatori d'estels, mentre a l'aeromercat ambulat canviava el vell aeropatí del seu pare pel radiotelescopi

d'un veí. L'operació va ser, com a mínim, curiosa, ja que l'home tenia 114 anys i amb prou feines podia moure's. Per a què carai voldria un patí volador?

El que en Ziggy no sabia era que aquell intercanvi alteraria la seva vida d'una manera que ni tan sols podia imaginar.

*We had a lot of luck on Venus
We always had a ball on Mars
Meeting all the groovy people
We've rocked the Milky Way so far.¹*

La primera vegada que en Ziggy va captar aquell senyal llunyà es va quedar glaçat. No es tractava només d'una llengua desconeguda per a ell, sinó que s'ajustava a uns misteriosos ritmes.

Bum-bum-pa... Bum-bum-pa... Catapum...

Per damunt d'aquells cops, unes veus impossibles sonaven acompanyades de freqüències agudes i distorsionades que ell no havia sentit mai. A en Ziggy se li va eriçar la pell i, sense voler-ho, va començar a moure el cap al ritme d'aquells sons que procedien de l'espai exterior.

Emocionat, va ajustar els paràmetres del radiotelescopi per rebre millor la transmissió. A la pantalla va aparèixer el nom del món emissor:

PLANETA TERRA

---

1. De l'anglès, «Vam tenir molta sort a Venus. / Sempre vam poder ballar a Mart. / Coneixent la gent més enrotllada / vam omplir de rock la Via Làctia».

En Ziggy recordava vagament haver sentit aquell nom a les classes d'universografia. Malgrat que el seu radiotelescopi era antic, tenia incorporat un traductor per als idiomes de les galàxies més properes; entre ells, el de l'estranya llengua terrícola.

Benvinguts al Metal-on-Metal, la vostra emissora de rock que emet les 24 hores! Acabem d'escoltar Space Truckin de Deep Purple i ara anem amb un altre clàssic de David Bowie: Starman.

Aquelles paraules pronunciades a crits, després que s'acabessin els cops, no van fer sinó augmentar el seu estupor. Així que allò es deia «rock»? Devia ser perquè sorgia d'un planeta rocós de la perifèria de la Via Làctica?

Des d'aquell precís instant, en Ziggy va sentir la necessitat de conèixer més coses sobre aquell món llunyà que emetia sons tan sublims.

—Llavors... no se sap res dels habitants de la Terra? —va preguntar, l'endemà, a la seva professora d'història de les civilitzacions de l'univers.

—La informació que tenim és molt escassa. Aquest planeta es troba a milions d'anys llum d'aquí i la seva aparició en el cosmos és molt recent. Potser podries trobar alguna cosa als

arxius de la Societat Krokusiana de Ciència, però no sé si t'hi deixaran entrar. Per què t'interessa tant?

—Simple curiositat —va dir en Ziggy sense revelar el seu descobriment sonor.

—Però, ara que me'n recordo... Durant una conferència d'exobiologia vaig sentir a dir que els habitants de la Terra s'assemblen força a nosaltres, sobretot en l'aspecte fisiològic. No obstant, el fet que mai ens hagin visitat demostra que no han desenvolupat una tecnologia avançada.

—Tampoc nosaltres hem anat fins allà. Ells poden creure el mateix que vostè.

La historiadora, cèlebre entre els seus alumnes per les seves llargues cames, va creuar els braços i va contemplar el Ziggy amb sorpresa. Fins aquell moment no havia demostrat cap interès pel que es coïa fora de la seva galàxia. Finalment va dir:

—Dubto que en els registres galàctics trobis gran cosa sobre la Terra. Està catalogat com un planeta menor, però ho podries provar.

—Però hi ha vida intel·ligent!

—Com en molts altres mons. A què ve aquest sobtat interès per un planeta tan mediocre?

En comptes d'apagar-se, la curiositat d'en Ziggy per la Terra augmentava dia a dia, com la seva passió pel rock. A les nits deixava encès el radiotelescopi i s'adormia escoltant aquella emissora descoberta en la immensitat del cosmos.

Així, va poder esbrinar que el rock era un estil d'una cosa anomenada «música», de la qual existien moltes varietats diferents. Per les descripcions del locutor, va saber també que els rockers es deixaven créixer el cabell, vestien roba ajustada i tenien una actitud rebel.

Això va fascinar el Ziggy, que va començar a deixar-se el cabell llarg, quan el costum entre els homes del seu planeta era portar el cap rapat, a excepció del serrell. A la seva unitat educativa tothom el començava a conèixer com el raret.

Van anar passant els mesos i va descobrir molts «grups» —així s'anomenaven els col·lectius de terrícoles units per la música— que el van entusiasmar. També va saber que se celebraven «concerts» on el públic tenia l'ocasió d'escoltar les seves cançons preferides, de les quals es feien versions perquè sonessin de manera diferent cada vegada.

En la sorollosa solitud del seu observatori, fantasiejava en secret sobre la possibilitat d'assistir a alguna d'aquelles trobades i esbrinar en persona el que significava ser rocker.

Acabava de començar la seva època de l'any predilecta, quan les nits es tornaven suaus i més llargues, i això li permetia passar més hores contemplant el firmament mentre sintonitzava l'emissora terrícola. Observant la infinitat d'estels que omplien el cel, va reflexionar sobre com devia ser la vida a la Terra i en molts altres planetes.

De sobte un holograma es va encendre a dos pams del seu nas i el va distreure d'aquells pensaments.

Ziggy, estàs per aquí?

*Saps que sí.
Què fas despert a aquestes hores, Ozzy?*

*Intento acabar el maleït examen de biociència.
L'hora de lliurament expira en uns instants
i estic en blanc.
Saps quines són les propietats de la vida a qualsevol món?*

*Aquest és el meu tema, Ozzy.
Espera...*

*No queda temps, Ziggy.
Afanya't! Deixa de mirar els estels
i fes memòria.*

*A veure... per començar, els éssers vius
han d'estar embolicats
per una espècie de muralla.*

*Una muralla?
No et segueixo...*

*Pensa, per exemple, en la nostra pell.
Actua com un vestit natural
i ens protegeix de l'exterior.*

*D'acord, una muralla. Ho tinc.
Continua.*

*En segon lloc,
els organismes han de ser capaços
de procurar-se l'aliment necessari
per mantenir-se vius.*

*Ja, sense aliment no hi ha energia
i sense energia no hi ha vida, és això?*

*Sí, espero que ho tinguis en compte,
encara recordo el que li va passar
a la teva mascota de dos caps quan
et vas oblidar de donar-li de menjar
durant setmanes.*

*Calla, no m'ho recordis...
Quina és la tercera propietat de la vida?*

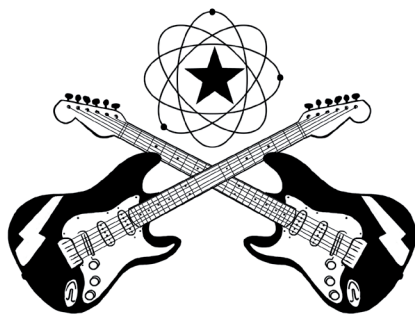
*La capacitat de reproduir-se.
La vida no pot perdurar
si els éssers no són capaços
de crear-ne uns altres com ells.*

*Per descomptat!
Els meus pares tenen amagats alguns vídeos
«didàctics» on es mostra
com dur a terme aquesta tasca...*

*Sempre igual, Ozzy!
Creus que amb això en tens prou?*

*Segur. Vaig a transmetre l'examen
abans que sigui massa tard.
Ens veiem d'aquí a una estona, no?
Avui és la nit de les Tres Llunes,
ho havies oblidat?*

2

LA NIT DE LES TRES LLUNES

Mentre en Ziggy es preparava mentalment per assistir a una festa a la qual mai havia trobat la gràcia, el seu radiotelescopi va captar una cançó d'un dels seus discos preferits: *Out of this World*² d'una banda anomenada Europe.

«Tant de bo jo també pogués sortir d'aquest planeta per conèixer altres mons», va pensar.

De sobte, la seva mare va trucar a la comporta de l'habitació.

—Ziggy, tens visita.

—Feliç nit de les Tres Llunes, xaval! —L'Ozzy ja havia ficat el cap al seu observatori.

—Vols quedar-te a sopar amb nosaltres? —va oferir-li la seva mare.

---

2. De l'anglès, «Fora d'aquest món».

—No es molesti, senyora Stardust. Ja soparem alguna cosa allà...

—Molt bé. Us deixo sols, doncs...

L'Ozzy es va passejar per l'habitació i, com de costum, va començar a inspeccionar-ho tot. Es va parar davant de les maquetes de guitarres que en Ziggy havia construït amb el seu materialitzador d'idees. Quan es va cansar de tafanejar, es va girar cap al seu amic per dir-li:

—Estàs llest? Posa't les teves millors gales, que avui hem de sortir de caça.

—De caça, dius... La festa de les Tres Llunes és per a iaies. Com a molt podràs enxampar una acompanyant virtual si tens crèdits.

En lloc de contestar, l'Ozzy es va mirar al reflector de l'habitació mentre unes mans robòtiques li pentinaven el serrell.

—Ets optimista —va dir en Ziggy, mentre s'enfundava uns pantalons estrets de material elàstic.

—Tinc sort d'anar amb tu. Amb aquesta pinta que portes, el meu atractiu es multiplicarà.

En Ziggy va contemplar el bullici que anava arribant a la rampa del mirador del turó: parelles il·lusionades, famílies, grups d'amics... Tots disposats a gaudir d'una nit màgica. A l'horitzó podien distingir-se ja dues llunes, una de color vermellós i l'altra molt pàl·lida. Segons la tradició, quan la tercera lluna

aparegués per l'est i quedés alineada amb les altres dues, es podia demanar un desig. Al Ziggy mai se li n'havia complert cap, així que per a ell aquella celebració era una autèntica estupidesa. Tot i així, l'alegria dels habitants de la colònia acabava sent contagiosa.

El mirador estava tan ple que no van poder trobar un sol seient flotant lliure. Després de comprar un compost energètic a un androide expenedor, van intentar colar-se entre la multitud que esperava dempeus, pendents del compte enrere, per tenir una bona vista de l'alineament lunar. Davant d'ells, van veure una pancarta lluminosa que deia: «Societat Krokusiana de Ciències».

—Aquest any, la festa de les Tres Llunes coincideix amb el mil·lenari de la societat científica —va exclamar l'Ozzy—. Aquestes mòmies han organitzat un concurs. Tu ets un fenomen en això... Per què no hi participes?

—Quin és el premi?

—Ni idea.

De sobte, el públic va emmudir.

Les tres llunes s'havien alineat a l'horitzó, formant un dels espectacles més bells de l'univers.

En Ziggy va tancar els ulls i va demanar el seu únic desig: «Vull anar a la Terra».

Mentre els colons es felicitaven entre ells, diverses persones vestides de blanc i amb llargues barbes van pujar a una tarima flotant. Entre ells, una dama de mirada afable va fer un gest autoritari perquè es guardés silenci. Era la presidenta de la Societat Krokusiana de Ciències i una de les exobiòlogues més importants de la galàxia.

—Bona nit! Abans que res, vull felicitar-vos a tots i desitjar-vos un feliç nou cicle.

La multitud va rebre aquestes paraules amb una ovació.

—Com sabeu, avui també fa mil anys que es va constituir la nostra societat científica i des de llavors ens hem esforçat per guiar el progrés a Krokus. Per celebrar aquest dia tan important —va prosseguir la presidenta—, hem organitzat un concurs molt especial. Formularem una pregunta a algú dels presents, a l'atzar. Si la resposta és correcta, li serà concedit un gran premi, però preferim no anunciar encara quin és per no afegir més pressió a l'escollit.

—Bah... —va replicar en Ziggy, en veu baixa—, serà un sistema casolà de cultiu hidropònic, o alguna cosa així...

—Molta sort a tots! —va concloure la presidenta.

Va ser llavors quan uns focus zenitals sorgits del no-res van il·luminar diferents colons del mirador i anaven dels uns als altres a gran velocitat. Els presents somreien nerviosos quan el feix de llum els apuntava directament i quedaven decebutos quan aquest desapareixia per buscar un altre objectiu.

Després d'una estona d'intriga, els focus van anar perdent velocitat fins a convergir en en Ziggy.

—Has triomfat, xaval... —va dir l'Ozzy, impressionat.

Abans que el seu amic pogués reaccionar, un barbut va aixecar la veu des de la tarima:

—Atenció! La pregunta és la següent:

On tenim el múscul **més gran** del cos?

En Ziggy es va quedar uns instants en blanc. No s'esperava que li toqués a ell respondre a la pregunta. A més, l'incomodava ser el centre d'atenció i els focus que l'apuntaven l'enlluernaven.

Per alguna estranya raó, li va venir al cap una cançó de Queen que havia capturat amb el seu radiotelescopi:

*Oh won't you take me home tonight?
Oh down beside your red firelight
Oh and you give it all you got
Fat bottomed girls you make the rockin' world go round.*³

—Ha de donar una resposta —el va acuitar la presidenta.

En Ziggy es va aclarir la gola i va dir solemne:

—Al cul!

---

3. De l'anglès, «Oh, em portaràs a casa aquesta nit? / Oh, sota aquesta vermella llum de foc, / oh, ho donaràs tot? / Noies culones, vosaltres feu que el món giri».